

BALIKÇILAR
DMİTRİ VASİLYEVIÇ
GRİGOROVIÇ

VakıfBank Kültür Yayınları: 0025
Edebiyat: 009

BALIKÇILAR

DMİTRİ VASILYEVİÇ GRİGOROVİÇ

Özgün adı

Rıbaki

Türkçesi

Levent Özúbek

Genel Yayın Yönetmeni

A. Tarık Çelenk

Tasarım ve Yayın Kimliği

Bülent Erkmen

Tasarım Uygulama ve

Yayın Standartları

Barış Akkurt, BEK

Kapak Görseli

Pınar Ergün

Yayın Danışmanı

Dr. Hasan Aksakal

Kitap Editörü

Selim Karlıtekin

Sayfa Uygulama

Faruk Özcan

Son Okuma

Ömer Şişman

Tasarım Danışmanlığı

BEK

VakıfBank Kültür Yayınları

Saray Mahallesi

Dr. Adnan Büyükdenez Caddesi

No: 7/A1 – Kat 13

Ümraniye 34768 İstanbul

Telefon: 0 216 724 2614

www.vbky.com.tr – info@vbky.com.tr

Sertifika No: 40141

Üretim ve Satış Müdürü

Hüseyin Esen

© Vakıf Pazarlama San. ve Tic. A.Ş.,
2019

ISBN 978-605-7947-35-2

Kitabın Türkçe yayın hakları VakıfBank Kültür Yayınları'na aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak sınırlı alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

Baskı

Ofset Yapımevi

Şair Sokak No: 4, Çağlayan Mahallesi,
34410 Kağıthane, İstanbul

Telefon: 0 212 295 86 01

Sertifika No: 12326

1. Baskı: Şubat 2019

BALIKÇILAR

GÜNDELİK HAYATTAN BİR ROMAN
(1853)

DMİTRİ VASİLYEVIÇ
GRİGOROVIÇ

TÜRKÇESİ
LEVENT ÖZÜBEK

DMİTRİ VASİLYEVİÇ GRİGOROVİÇ
(1822-1900)

1822 yılında Rusya'nın Simbirsk şehrinde doğu. Babası Hüsar subaylarından bir Rus, Fransız olan annesi ise Fransız Devrimi sırasında giyotinle idam edilen kralcı bir asilzadenin kızıdır. Fransızca konuşulan bir evde büyüyen Grigoroviç, Rusçayı evdeki hizmetçilerden, köylülerden ve babasının yaverinden öğrenmiştir. Alman ve Fransız okullarında okuduktan sonra, 1835'te Nikolayevski Mühendislik Enstitüsü'ne giren Grigoroviç, orada Dostoyevski ile tanıştı. İlk edebiyat girişimlerine o zaman başladı. Kraliyet Sanat Akademisi'ne devam ederken yazdığı kısa öykülerle Şair Nekrasov'un ilgisini çekti. 1840'tan itibaren çeşitli gazetelerde yazmaya başlayan Grigoroviç, *Dervnya* (Köy) adlı ilk romanının ardından 1847'de yazdığı *Anton Gorenika* ile şöhrete kavuştu. Rus edebiyatında 'kulak'ların (sömürücü zengin köylüler) belirginleşmeye başlamasına işaret eden 1853 tarihli romanı *Rıbaki* (Balıkçılar) de büyük ilgiyle karşılandı. Grigoroviç, 1850'lerde Rus edebiyatında belirmeye başlayan radikal sosyalist ve liberal yazarlar karşısında kendi yerini koruyarak tamamen tarafsız bir tutum aldı. 1860'larda ise yazmayı tamamen bırakarak kendini güzel sanatlara verdi. 1880'lerde tekrar yazmaya başlayıp *Akrobatı Blagotvoritelski* (Hayır Akrobatları) adlı eseriyle edebi ve siyasi çevrelerde tartışmalar yarattı. Sonraki yıllarda bir köşeye çekilen Dmitri Grigoroviç 1900 yılında St. Petersburg'da öldü.

LEVENT ÖZÜBEK

1955 yılında doğdu. 1979'da Hacettepe Üniversitesi İktisat bölümünden mezun oldu. Aynı yıl başlayan çalışma yaşamı özel ticari şirketlerde, çeşitli kademelerde, 2008 yılında emekli olana kadar devam etti. 1985-2000 yılları arasında çalışma yaşamı Moskova'da geçti. Rusçayı bu yıllarda öğrendi. Çocukluktan beri ilgi alanı olan edebiyat ve klasik müzik üzerine amatör olarak birçok çalışma yaptı. 2014-2017 yılları arasında aylık yayınlanan *İktisat ve Toplum* dergisinde üç yıl boyunca kültür yazıları kaleme aldı. Bir Çaykovski biyografisi olan *Tarlakuşu'nun Şarkısı* (2011) ve *Baharımız Sizininki Kadar Kısa* (2011) adlı iki telif kitabının yanında, Özübek'in Ethel Lilian Voynich'ten *Atsineñi*, Olga Forş'tan *Saray ve Zindan*, Vera Panova'dan *İleri Bakmak*, yine Panova'dan *Yol Arkadaşları*, Maksim Gorki'den *Lüzumsuz Adamın Hayatı*, Leonid Andreyev'den *Asılan Yedisinin Öyküsü* ve 20. yüzyıl Rus klasiklerinden derlenen *Sovyet Öyküleri 1, 2* gibi çevirileri bulunmaktadır.

İÇİNDEKİLER

Birinci Kısım

007

İkinci Kısım

092

Üçüncü Kısım

172

Dördüncü Kısım

269

BİRİNCİ KISIM

BÖLÜM I İKİ YAYA

Bilindiği gibi, Tula'nın kuzey kısmı, Moskova'nın ilçelerinden, geniş Oka Nehri şeridiyle ayrılır ki, buraların Orta Rusya'nın en pitoresk yörelerinden biri olduğu söylenebilir. Burası nehrin hemen kıyısından dik yamaçlarla yükseilir, kabarık tepelerle, geniş vadilerle ve bayırlarla, derin bir perspektifle uzayıp yayılan yeşil bir manzara oluşturur; bir taraf aşağıya, nehre bakarken, diğer taraf uzaklarda giderek gözden kaybolur. Birkaç verstlik mesafeye kadar göz tek bir küçük düzlük bile göremez, sayısız tepeler birbiri ardınca dizilir, sayısız küçük vadi ve yar oluşturur, çoğunun içinden dereler kendi yolunda çağlayarak akar. Bunlar öyle ufaktır ki, çoğu, gerçekte örneğin Smedva gibi, bir çaydan fazla bir şey değildir. Burada her adımda yeni bir manzara açılır. Sıkıcı bozkır tekdüzeliği burada hiçbir yerde göze çarpmaz. Fakat yine de yollar, beklenebileceği gibi, neredeyse geçit vermez. Bu, sadece arazinin konumundan ya da toprağın özelliğinden değildir. İnsanların köylerle ve köylere yakınlığıyla civarda daima bir komşuluk ilişkisi canlandırdığı görülen nehir arasında sık sık yaptıkları yolculuklarda her birinin kendine göre bulduğu yollar yüzündendir. Her yolcu kendi arzusuna ve tecrübesine göre bir yola koyulup, çeşitli

topografik engellerin arasından kendisine göre bir patika yaratır. O zaman yılın her mevsimi bir başka patika belirir; biri ilkbaharda patika olarak ortaya çıkmışken, yazın bir yara dönüşür veya tersi olur; yazın bir yar olan yer, sonbaharda balçık birikmesi sayesinde yüzeyi bile bulur. Bazı yerlerde küçük bir çam ormanı yolu kapatıp öyle sıkıca sarar ki, tekerleklerin dingilinin çizmediği veya katran izi bırakmadığı bir ağaç gövdesi zor bulunur. Başka bir yerde yolcu, arabanın tekerlekleri kumlu balçığa derince batmış halde gitmek zorunda kalır veya daha da kötüsü, vadinin dibindeki bataklık yerlerin kenarından geçmek zorunda kalır. Tüm bunların doğal sonucu bir karmaşa olsa da bu, hepsi büyük nehirlerimize doğru giden en münasip yollardır.

Mart sonlarında bir yortu günü, iki kişinin Sosnovka köyünden Oka kıyısına doğru böyle bir yolda yürüdüğü görülebiliyordu. Bu iki yolcudan biri, üstü başı hırpani bir yaşlı bir adamdı ve yanında yine onun kadar hırpani giysili bir çocuk vardı. Henüz günün erken saatiydi. Güneş, yolu çevreleyen kar yüklü eğimleri ve ormanın kara gövdeli çam ağaçlarını yeni yeni aydınlatıyordu. Bununla birlikte, öğlene doğru havada erimeyi haber veren hafifleme hissedildi. Yolların son derece bozulacağı zaman henüz gelmemiş olsa bile, artık kızak kullanmak tamamıyla olanaksızdı: Mart güneşiyle ısınmış karlar erimeye başlamıştı; o yüzden atların ağırlığını taşıyamazdı. Koyu kahverengi tonu, ince bir buz tabakasıyla kaplı yolu, orada burada geçen yılın mahsulünden kalmış kara kuru anızların biriktiği tarlalardan kolayca ayırt edilebilir yapıyordu.

Havada güneş giderek yükselirken, Oka ile çizilen ufuk mavileşmiş ve ince bir pusla tüllemişti ki bu, sabancılar ve balıkçılar için, erimenin artık çok yakında başlayacağına dair gerçek bir işaret oluyordu.

Tepelerin güneye bakan yamaçları sarıya dönmeye başlamış ve nemi artmıştı. Orada burada küçük oyuklar suyla dolmuştu ve kayaları saran toprak tabakaları kendini göstermeye başlamıştı. Yine de bunlar, yaklaşan ilkbaharın sadece alametleriydi. Ne tarlakuşları ne de kargalar, ilkbaharın ilk habercileri olan bu kuşlar, erimeye başlayan yerlerde daha görülmüştü. Toprak kokmuyordu henüz.

Çamlı yolun umutsuz durumu iki yolcu için farklı bir durum arz etti. Yaşlı adamdan biraz ileride koşan çocuk, bağırıp ıslık çalıyor, hoplaya zıplaya tüm su birikintilerinin içinden geçiyor, ayağıyla etrafa kasten su sıçratmaktan zevk alıyordu. Yaşlı adam bunun aksine, kötü bir ruh hali içindeydi. O da kirli su birikintilerinin üstünden geçiyor ama bu onda neşeden ziyade can sıkıntısına, öfkeye neden oluyordu; hasır pabuçlarının suya her batışında -ki bu sık sık oluyordu- göğsünden acılı bir yakınma yükseliyor fakat yakınması daha çok, şımarıklığıyla onun adımlarını hızlandırıp, ayağını basacak yeri görme fırsatı vermeyen çocuğa yöneliyordu. Buna rağmen çocuk yaşlı adamın şikâyetlerine pek ilgi göstermiyor, aksine her seferinde daha hızlı sıçrayıp daha çok su sıçratıyordu.

“Ah, seni melun!” diye bağırıyordu yaşlı adam güçsüz bir öfkeyle, tehditten ziyade şikâyete benziyordu bağırması. “Ah seni, küçük şeytan seni. Gel buraya, sana

söylüyorum. Bekle biraz, soluk ver. Sana gösteririm ben. Koştuğu yere bak bir! Hişşt! Azgın boğalar kovalasın seni! Ah, Tanrım! Ah, kutsal bakire!” Yaşlı adam elleriyle kaba yünden yapılmış yırtık ceketine vurduktan sonra bağırma-
yı kesti.

Çocuk bir an durdu, yol arkadaşına dönerek bir çift siyah gözle sinsî bir bakış attı. Sonra belli ki yeni bir haşarı-
lık düşünerek yol boyunca koşmaya devam etti. Yaşlı adamı kızdırmaktan zevk aldığı belliydi, onun gözdağına aldır-
mıyordu. Aslında bu ağlamaklı, kederli görüntüsüyle yaşlı
adamin birinde korku yaratması olanaksızdı. Uyuşukluk,
güçsüzlük tüm benliğine sızmış gibiydi. Ama bu yaşlılığı-
nın veya yorgunluğunun sonucu değildi. Sosnovka’dan bu-
raya kadar yürüdüğü üç çeyrek verstlik yol kimseyi böyle
yormazdı. Yaşına gelince, sadece kırk beş yaşlarındaydı;
kesinlikle ellinin üzerinde değildi. O yaşlardaki köylüleri-
mizin değişmez özelliği, düzenli, basit yaşamları ve sürekli
çalışmaları sayesinde sağlıklı ve dayanıklı olmalarıdır. Ama
eğik duruşundan ve endişeli görünümünden, ondaki enerji
yokluğu daha belirgin anlaşılıyor, hep bir şeyler arıyormuş
gibi görünüyordu. Yüzündeki tüm hatlar aşağı doğru ini-
yordu ve bir tekinde bile anlamlı ve canlı bir ifade yoktu.
İnce, küçük, tamamen şekilsiz burnu, herhalde tamamıyla
alışkanlıktan olacak, herhangi bir iyilik için tevazuyla yal-
varır bir ifade taşıyan yarı açık dudaklarının üzerinden aşağı
doğru sarkıyordu. Küçük, gri gözlerini ağlayacak raddeye
gelmiş gibi sürekli kırpıştırıyordu. Bu haliyle uyandırdığı
merhamet ve acıma duygusunu olabildiğince güçlendirmek

için duyduğu bariz istek, yaşlı adama bir çeşit tevazu ve dalkavuklukla dolu bir dış görünüm kazandırıyordu.

Akim Amca (ona böyle deniyordu), sürekli yakınan ve şikâyet eden ama size kimi şikâyet ettiğini veya neden yakındığını kesinlikle söyleyemeyecek insanlardandı. Aslında Akim Amcanın şikâyet etmeye hakkı olduğu herhangi bir insan varsa, o da kesinlikle kendisiydi. Öyküsü birkaç sözcükle anlatılabilirdi. Bir zamanlar Akim Amcanın kendi evi, atları, sığırları varmış; bu küçük ama güzel ev, hayvan ticaretiyle uğraşan hali vakti yerinde bir mujik olan babasından miras kalmış. Ama bu mal-mülk onun pek işine yaramamış. Çocukluğundan itibaren hiçbir iş yapmaya alışmamış, tutumsuz, geçimsiz bir kadın olan annesi tarafından fena halde şımartılmış. O da işleri öyle iyi görmüş ki, babasının ölümünden sonra köyün en yoksul köylüsü haline gelmiş. Köylülerin batması zor değildir. Çift sürme zamanı iki hafta veya hasat zamanı bir hafta avare dolaşsın, işi biter! Akim'in çocuğu yokmuş. Annesinin ölümünden sonra karısıyla yalnız kalmış. Karısı, cefakeş, uysal bir yaratık, ebeveynleri hayattayken Akim'e bakan bir hizmetçiymiş, ona karşı gelmeye veya onunla çekişmeye hiç cüret etmemiş. Bunun yanı sıra kadın, kendi söylemiş olduğuna göre hayattan bezmiş. Sessizce yaşayıp sessizce mezara girmiş. Akim Amcanın işleri daha da kötüye gitmiş, kendine bir çatı veya dam bulamamış; komşusunun tam da söylediği gibi, güneşle kavrulmuş, rüzgârla savrulmuş. Ağlıyor, feryat ediyor, inliyormuş. Ama istediğın kadar ağla, yine de yaşamak zorundasın. Akim komşularının yanında işçi ola-

rak çalışmaya başlamış. Ama hiçbir yerde dikiş tutturamıyormuş. Bu durum tembellikten ziyade düzensizliğinden, karakterindeki acayip hallerden kaynaklanıyormuş.

Bir at arabasını onarması istense, hemen çalışmaya başlarmış, balta vuruşları avluda iki saat boyunca durmaz, sonunda üç çeki odun harcar ama bir şey üretemezmiş. Derler ya, atı düzgün eyerledi ama çarpık gitti, diye... Patron ona çit ör dese; tamam! Hemen bataklığa gider, bir araba dolusu kamış toplar, eve dönüp şarkı söyleyerek çalışmaya koyulurmuş. Ama çit öreceğine, kamışlarla arabanın üstüne hasır örer ya da balık oltası yaparmış.

Vakit dar, işler gecikmiş haldeyken, o kuş yuvası veya çocuklara kaval yaparak oyalanırmış. Koşum takımlarını onarmak gerekse, o kafasına çatıyı aktarmayı koyar ama çatı tamir gerektirdiğinde gidip kuyuyu temizlermiş. Ama konuşmada kimse ona denk değilmiş. Daima makul, ciddi konuşurmuş. Onu dinleyen, harikalar yarattığını düşünürmüş ama ne yazık ki yaptıkları, söylediklerine bir adım bile yaklaşmazmış. Çok konuşurmuş ama sonuç çok azmış. Sözleri bir yağmur damlasına benzermiş: fişkirir, şırıldar, sonra patlar ve kaybolur.

Bir zamanlar Smedova'da bir değirmende çalışmaya başlamış. Bir gün değirmenci iki haftalığına evden ayrılmak zorunda kalmış. Gitmeden bir gün önce onu yanına alıp su bendinin onarım gerektirdiğini göstermiş.

“Bak, su buradan dışarı sızıyor, yarın buraya getirebildiğin kadar kum getir. Ama az getirirsen bent yıkılır.”

“Elbette,” demiş Akim, akıllı bir havayla, “yıkılmak-

la kalmaz, su hepsini götürür. Kum, toprak buraya pek işlemez. Buraya ben taş döşeyeyim. Çok daha sağlam olur! Kum ne ki! Bunu ancak taş durdurur.”

Akim bunları söylemekle kalmamış, patrona tüm değirmeni gezdirip tüm aksaklıkları göstermiş, bunları elden geçireceğine söz vermiş. Patron ümit dolu, tamamen memnun, evden ayrılmış. İki hafta sonra döndüğünde evi görünce, gözlerine inanamamış. Çatının üstünde oyma taktadan bir at varmış, evin önünde uzun bir direk ve ucunda bir kuş yuvası varmış, pencerenin altında ki garip oymalara da gözü takılmış.

“İyi iş yapmış Akim,” diye düşünmüş, “gerçek bir emekçi buldum, şüphe yok, çok akıllı biri.”

Ama o anda gözü su bendine takılınca, hayretle donakalmış. Su hızla akıp gidiyormuş. Al sana akıllı adam, al sana iyi emekçi! Neyse ki patron ne söylenmiş ne de sitem etmiş. Akim böyle sitemlere hiç cevap vermez, suratını asar, tüm işi bırakır, gücenmiş gibi ortalarda dolaşır, bakışlarını herkesten kaçırır. Öfke içindeymiş gibi yürür, oraya bir fırın küreği fırlatır, burada bir şey tekmeler, patronuyla ve hanımıyla konuşmayı reddeder ve nihayetinde apansız orayı terk eder.

Yıllar boyunca Akim o kadar çok iş değiştirmiş ki, patronlarının isimlerini bile hatırlayamaz olmuş. Çobanlık yapmış, bahçecilik yapmış, değirmenlerde iş görmüş, feribotlarda, fabrikalarda çalışmış. Nehir kıyısındaki köylerde, neredeyse tüm evlerde çalışmış ama hiçbirinde artık temelli kalacak kadar memnun olmamış.

Ama yine de bir gün talih ona güler gibi olmuş. Bu, bizim hikâyemiz başlamadan tam sekiz yıl önceymiş. Akim bir gün bir askerın dul eşiyle karşılaşmış. Kadın arazisinin yanında bulunan evinde yaşıyormuş. Akim onun yanına işçi olarak girmiş ve onun yanında beş yıla yakın kalmış. Buradan, Akim'in aklının başına geldiği ve sıkı çalışsan bir mujik olmaya karar verdiği sonucunu çıkarmayalım. O yine her zamanki gibiymiş. İşe yaramaz bir işçi olarak her zamanki halini bir saatliğine bile değiştirmemiş. Dahası, bu uzun kalışı, askerın dulunun fazlasıyla hoşgörülü ve sabırlı biri olmasına da yorulmamalıymış. Akim'in yeni hanımı aslında sıkıntılı, kavgacı, huzursuz bir kadınmış ve komşularının dedikodularına göre işçisini sabah güneş doğuşundan gece geç vakitlere kadar yer bitirir, "gargara" edermiş. Tüm bunlara rağmen Akim yine de dulun evinden ayrılmayı düşünmemiş. Dedikoducu komşular elbette Akim'in bu süreğen bağıllığını dulun, Akim'in gelişinden bir yıl sonra doğurmuş olduğu anlaşılın küçük oğluna bağlamışlar. Bu dedikodulara ne kadar itibar edilir bilemiyorum ama Akim'in bu çocuğa gösterdiği şefkat olağanüstüymüş. Çocuğu kollarından hiç indirmez, ona annesiymiş gibi bakarmış. Çocuk daha bir haftalık bile değilken, Akim kendi parasıyla ona bir arabacı şapkası almış. Ama hesaplamada biraz yanılmış, şapka sadece başını kapatmıyor, ayaklarına kadar iniyormuş. Yine de Akim yaptığı pazarlıktan hoşnut kalıp, onu dinleyecek olan varsa, birilerine övünmekten keyif alıyormuş. Bazen bütün bir günü kendisine kayın ağacından yaptığı kavalı çocuğa çalmakla geçiriyormuş veya çocuğu

kendisinin yaptığı küçük arabada gezdiriyormuş. Bu öyle tuhaf bir arabaymış ki, tekerlekleri çok kötü sesler çıkarıyormuş ve Akim daha köyün yoluna çıkar çıkmaz köpekler öfkeden deliye dönüyorlarmış, boyunlarını uzatıp avazları çıktığı kadar havlıyorlarmış.

“Ah, şeytan kaldırsın, Akim yine askercliğini gezdiriyor!” dermiş köyün kocakarıları.

Akim böylece, dul son nefesini verene kadar orada beş yıl geçirmiş. Ondan sonraki yaşamı her türden üzüntü ve başarısızlıkla dolmuş. Köylü komşularından biri bir dağa ihtiyaç duysa, Akim belki de bunu yapabilecek ve bir yere yerleşebilecekmiş. Ancak gerçek şu ki, çevredeki köylülerin sadece ağır işçiye ihtiyaçları varmış. Üstelik bu beş yıl içinde Akim her zamankinden daha çok tembelleşmiş ve hiçbir iş için uygun olmaz duruma gelmiş. Böylece, yetimi omuzlarına almış ve yabancı kapıları çalmaya başlamış, bir iş bulmak için oradan oraya koşmuş. Bir yerde bir hafta, başka bir yerde iki hafta geçiriyormuş ama kimse onu kalıcı olarak işe almak istemiyormuş. Şehirlerde olduğu gibi, köylerde de kimse kendine kötülük etmek istemez.

“Al sana, biraz ekmek ve yoluna git, Tanrı yardımcın olsun!” Artık ondan sonra Akim mecburiyetten, diğer insanlarda merhamet uyandırmayı amaçlayan, sefil, inatçı bir bakışla bakmaya başlamış çevreye. Ama bu hareketleriyle giderek daha az sonuç almaya başlamış. Herkese şikâyetle bulunuyormuş ama artık onu kimse daha fazla dinlemek istemiyormuş! Hatta yortunun tam arifesinde, ama biz Akim’i yolda bulmamızdan önce, Akim Sosnovka köyün-

den neredeyse uzaklaştırılmıştı. Köyün sürülerine çobanlık etmek için insanları ikna edebileceğine dair bir ümidi vardı ama tüm inlemelerine, sızlamalarına rağmen, sefaletine ve yetim oğlana acındırmaya çalışmasına rağmen, onu çoban olarak çalıştırmayı kabul etmemişler, kendi yoluna gitmesini söylemişler.

“Seni tanıyoruz kardeşlik, ne biçim bir adamsın,” diyorlarmış Sosnovka köylüleri. “İsteddiğini reddettik ama yine de bir şey versek, sen onu da berbat edeceksin. En iyisi, haydi yoluna git!”

Reddedilmesiyle çok kötü bir durumda kalan Akim sonunda anne tarafından uzak bir akrabasına başvurmak zorunda kaldı. Bu akrabası bir balıkçıyla evliydi, Sosnovka’dan sekiz verst uzakta, Oka’nın tepelik bir kıyısında oturuyordu. Akim’in kolunun altında bir de çocuk olmasa, akrabasının kocasının dayanılmaz terörünü daha önce görmüş olduğundan, böyle bir şeye hiç kalkışmazdı. Balıkçı çok sıkı çalışan biriydi. Atik ve kararlıydı, vaktini boşa harcamaktan hiç hoşlanmazdı, çevresinde gördüğü herkesin sıkı çalışmasını arzu ederdi. Ayak bağı olan kişilerden özellikle hiç hoşlanmazdı. Akim bir de biliyordu ki, akrabasının kocası zaten ondan hoşlanmıyordu. Birkaç kez onu kovmuştu da. Yine de Akim Amca fark ediyordu ki, oğlan büyüyüp delikanlı oluyordu ama çok şımarıktı, ona iş öğretmek elzemdi. İşte bu düşünce korkuyla zihnini ele geçirdi ve onu Oka’ya doğru yola koyulmaya zorladı. Şimdi tek kaygısı balıkçının çocuğu reddetmesiydi. Aklı, çoğu çocukla ilgili bu düşüncelerle dolu olsa da bağırmayı, küfürler yağdırmayı bırakmıyordu.

“Ah seni, şımarık haylaz!” diye bağıırıyordu ağlamaklı bir sesle, “hiç utanmıyor musun? Şuna bak, ne şımarık, korku da yok! Ne cehenneme koşuyor?” diyerek, durup merakla çocuğu izliyordu. Çocuk tümsekten tümseğe hızlı hızlı atlıyordu. “Buraya bak seni haylaz, bir çukura düşeceksin ben de seni çıkaramayacağım oradan! Gösteririm ben sana! Bekle sen, bekle. Bir varalım! Dayağı yiyeceksin!”

Bu tehditlere cevap olarak çocuk koyun derisi şapkasını iki eliyle başından çıkartıp havaya fırlattı; sonra botunun ucuyla yakalayıp yola savurdu. Bu, Akim’in çocuğa bir haftalıkken aldığı ve şimdi hâlâ burnuna kadar inen şapkaydı.

“Öyle olsun bakalım!” diye homurdandı Akim Amca. Ses tonunda çocuğun hareketlerine öfkelenmekten çok, hayret eden bir ifade vardı. “Hey Grişutka! Dur, dur, geri dön! O yöne gitme!” diye bağırdı, gömleğinin yırtık kollarını çekiştirerek. “Sana söylüyorum, bak yine... Dön oradan! Seninle ne olacak böyle?” diye söylendi sızlanmalı bir sesle. “Sana yeni bot aldım diye mi, böyle çamurların içinde sıçırıyorsun? Benimkiler hasır pabuç, hem de delik deşik. Sen de şimdi... Eh, haylaz, haydut, haydut elebaşı seni!” Sustu, aşığı doğru dönerek zorlukla seçilebilen patıkaya doğru döndü, söz dinlemeden yeni botlarıyla önden koşan oğlanı sıkıntı içinde takip etti.